

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון קצ"ג
פרשת דברים תשפ"ה

ניתן להשיג הגליון

בארה"ק

ירושלים

אצל הר"ר זלמן לעווין הי"ד

ביתר

אצל הר"ר אברהם לאנדא הי"ד

בני ברק

אצל הר"ר שלמה לייב לאנדא הי"ד

בית שמש

אצל הר"ר יהודה ווידער הי"ד

חיפה

אצל הר"ר ישראל כרודבקר הי"ד

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמישינאוו 4408-15th Ave.

וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמישינאוו 144 Rodney st.

מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.

לעייקוואד

אצל הר"ר ישראל נתן בוים הי"ד

יו"ל ע"י מכון דברי תורה – אמישינאוו

© כל הזכויות שמורות

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

קו אוצרות אמישינאוו

1605-3136-873

(בארה"ק 074-7964020)

שיעורי תניא בשלוחה 2

סדר ועימוד:

טקסטורה

bs0504177@gmail.com | 0504.177.077

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנדבו הוצאות הגליון

הרה"ח ר' יעקב יוסף בערגמאן שליט"א
סי געיט

הרה"ר בן ציון בערגמאן שליט"א
בארא פארק

לרגל שמחת הולדת הבת - הנכדה
למזל טוב ובשעטומ"צ

הרה"ח ר' יונתן רוזנברג שליט"א
לעילוי נשמת אמו

האה"ח מרת לאה ב"ר שמואל אלימלך ע"ה
אשת הרה"ח ר' יוסף ראזענבערג ז"ל
גלב"ע י"א אב תשנ"ו

הרה"ח ר' יחיאל ראובן בודיק שליט"א
ביתר עילית

לרגל שמחת הולדת הבן
למזל טוב ובשעטומ"צ

הרה"ח ר' משה לוי שליט"א
בני ברק

לרגל שמחת אירוסיו בנו
למזל טוב ובשעטומ"צ

הרה"ג רבי שלום מיללער שליט"א
ר"מ בכוללנו "תורת יוסף" אמשינאוו
ירושלים עיה"ק

לרגל שמחת אירוסיו בנו
החתן יהודה לייב הי"ו

לע"נ מורה מוריניו ר' יצחק ב"ר אברהם חיים הלוי
(ושם אמו יוטא)

זצלה"ה זי"ע ועכ"א
הנודע אצל חסידי אמשינאוו ר' יצחק קראקעווער
הונצח ע"י הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
אשר זכה לשמשו וליצוק מים על ידו

כולל תורת יוסף אמשינאוו
ירושלים עיה"ק

קול צהלה ודינה שפתינו אז תרננה
מזלא טבא וגדא יאה נשגר בזאת
לכבוד ידינו היקר, רב האי חדיף ובקי
מסור בלונ"ח להצלחת, ביסוג ושגשוג כוללנו
ה"ה הרה"ג רבי שלום מיללער שליט"א
לרגל תת ה' שמחה במעונו, דיצה בארמונו,
שמחת אירוסיו בנו החתן הי"ו
יהי רצון שיזכה לזוהר רוב תענוג ונחת דקדושה
ממנו ומכל יוצ"ח
המברכים
רבנן ותלמידיהון

תוכן הענינים

בבנינו ושמחנו בתיקונו * והריחו ביראת ה'
* ונראהו עין בעין בשובו אל נוהו * ויחזו
את האלוקים

קידושא רבא תשפ"ב טו

הוכח תוכיח ולא תשא עליו חטא * כי יבא
אלי העם לדרוש אלוקים * דרכה של
תורה - פת במלח * להרחיב דעתו לה'
ולתורתו * אך טוב לישראל

סעודה שלישית תשפ"ג יז

שיחות קודש

מרן האריז"ל זי"ע יט

הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע כב

רוח הקודש * דובר אמת בלבבו * רצה
הקב"ה לזכות את ישראל * יאה עשירותא
לישראל * חשיבות מלחמת היצר - אף אם
לא ניצחו * ושמחת בכל הטוב * רצוננו
לעשות רצונך * אהבת תורה * פקודי ה'
ישרים משמחי לב * שדברי תורה חביבין
עליכם ביותר * לימוד בהרחבת הדעת *
זכרו תורת משה במצות שבת

דברי תורה

קידושא רבא תש"פ ה

וזאת התורה אשר שם משה * החזק
במוסר אל תרף * מקורות לתורה שבעל
פה * השיבנו אבינו לתורתך * עבדו את
ה' בשמחה * בשמחה ובטוב לבב 'ותר'
מרוב כל * רוח הקדש שורה על לב שמח
* התורה נקנית בשמחה * כאילו קיימתיה
בכל פרטיה * הי חסיד הי עניו * חסד
לאומים חטאת * לראות בטובת בחיריך
לשמוח בשמחת גויך * קרא עלי מועד *
כאילו נבנה בית המקדש בימיו

סעודה שלישית תש"פ ט

וגאלנו גאולה שלמה מהרה * השמר לך
פן תשכח את ה' * דודי ירד לגנו לרעות
בגנים * וכוף את יצרנו להשתעבד לך *
יראה כל זכורך את פני ה' * יהיה לבית
יהודה לששון ולשמחה * עמו אנכי בצרה

ליל שבת קודש תשפ"א יב

'משנה תורה' כולל את כל התורה * מוסר
ה' בני אל תמאס * יראת ה' היא אוצרו
* אשרי איש שלא ישכחך * והראנו

פרשת דברים

קידושא רבא תש"פ

מקורות לתורה שבעל פה

ב'שם משמואל' מביא דבר חידוש, שחכמי ישראל היה נקל להם ביותר למצוא את הנרמז במשנה תורה ולהבין מהם פרטי המצוות שנתפרשו בתורה שבעל פה. (צ"ב מה הכוונה בזה, וראה ברכות כ"א ע"ב דבמשנה תורה לכו"ע דורשין סמוכין, וי"ל).

השיבנו אבינו לתורתך

ובספה"ק מאור ושמש (ד"ה או יאמר אלה הדברים) הקשה שהרי ספר משנה תורה, שמו מוכיח עליו, שענינה היא חזרה על עיקרי התורה, והנה מריש פרשת דברים עד עשרת הדיברות בפרשת ואתחנן, לא מצינו שום חזרה, אלא כל כולה תוכחות ומוסרים, ומתרץ

וזאת התורה אשר שם משה

ספר דברים הנקרא 'משנה תורה' הוא שונה משאר ד' הספרים, שזה הספר משה רבינו אמרו, ויש בזה כמה הגדרות בקדמונים, והאבני נזר ביאר שזה 'ממוצע' בין תורה שבכתב לתורה שבע"פ.

החזק במוסר אל תרף

וספר זה מלא בדברי מוסר שאמר משה רבינו לבני ישראל, והרה"ק היהודי הקדוש מפרשיסחא הגיד ש'המובחר שבספרי מוסר הוא ספר משנה תורה' והי' מזהיר לתלמידיו ללמוד תמיד משנה תורה לעורר לבבם. שמכיון שנאמרו ע"י משה, קרובים הם יותר לאדם, על כן דברי מוסר שבמשנה תורה חודרים יותר לתוך עומק לב ישראל ומעוררים ביותר.

בשמחה ובטוב לבב 'יותר' מרוב כל

ואכן הגה"ק ר' חיים ויטאל (בהקדמה לשער המצוות) מביא על הפסוק תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב וגו', שיהיה שמח בעשותו המצוה כאילו נותנים לו בפועל ממש אלף אלפים דינרי זהב, אם יעשה אותה המצוה. ומציין לדברי הגמ' (ברכות ט, ב) על רב ברונא, דחד יומא סמך גאולה לתפלה ולא פסק חוכא מפומיה כל ההוא יומא, ע"כ. שבפשטות נראה כדבר קטן, אבל אדרבא זהו הראי' שהוא החשיב כל דבר ברוחניות, אף מה שנראה בעינינו כדבר קטן, כיון שהשיג רום מעלתו.

רוח הקדש שורה על לב שמח

ומביא בס' המצוות לשון נורא, 'ואם יתמיד בזה אין ספק שישרה עליו רה"ק' עכל"ק. שהכוונה שעשיית מצוות באופן זה גורם שהקדושה נקלטת בקרבו באופן נעלה יותר.

התורה נקנית בשמחה

ובך נהגו העולם לבאר דברי גמ' (שבת קיח, ב) שאביי אמר תיתי

על פי מה שכתבו בספרים הקדושים, שמעיקרי העבודה הוא להרהר בתשובה קודם לימוד התורה (וכן לפני מעשה המצות). ומביא שהרה"ק הרבי מלובלין זי"ע אמר, שמי שאינו עושה תשובה קודם לימוד התורה, עליו נאמר ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חוקי וגו'. ועל פי זה מבאר, שאכן הספר הוא חזרה על המצוות, אך יש להקדים להם דברי תוכחות, כדי שיהרהרו תשובה קודם שישמעו את דברי התורה.

עבדו את ה' בשמחה

ובאמת מלבד התשובה, יש עוד דבר חשוב לפני מעשה המצוות, שה'חרדים' מביאו בספרו, וכותב ומונה שם התנאים לקיום המצוות בשלימות, ואחת מהם הוא שמחה של מצוה, שירגיש שכל מצוה ומצוה שמזדמן לו הוא מתנה מהקב"ה, ומביא שהאר"י גילה לאיש סודו, שכל מה שהשיג, שנפתחו לו שערי החכמה ורוח הקודש, היה בשכר זה שהיה שמח בעשיית כל מצוה בשמחה גדולה מאד.

השאלה הידועה, איך אפשר לקיים את כל תרי"ג המצוות, הלא יש מצוות שאינם שייכים בזמנינו או ששייך רק לאנשים מסויימים, ועל זה תירץ לו הלל עצה ראשונה, על ידי שיבוא בגלגול מספר פעמים, ועל זה הקדים הגר, שמבקש ללמוד כל התורה על רגל אחת, דהיינו שיהיה הכל בגלגול אחד ולא יצטרך להתגלגל שוב, ועל זה ענה לו שיש עוד ב' דרכים, מה דעלך סני וכו', שיתקשר עם הכלל, וכל המצוות שיקיימו ישראל יחשבו כאלו קיים הוא, ב. ואידך פירושא היא זיל גמור, פירוש, שהעצה השניה היא שילמוד ויחשב לימודו כמעשה, ובזה יקיים כל התורה ע"כ. – ועיקר דברים אלו כבר מופיע מקדמונים.

הי חסיד הי עניו

אגב גררא, בקשר לדברי הגמ' הנ"ל, בשבוע זה נפטר החסיד הנודע ר' אליעזר דוד פרידמאן זצ"ל, היה לו הכל, תורה

לי דכי חזינא צורבא מרבנן דשלים מסכתיה עבידנא יומא טבא לרבנן, ומקשין העולם, מאי כל הרעש שעשה סעודה לרבנן, עד שבזה מדד דרגתו, ומתריצין שמעלתו אינו הסעודה גרידא, אלא שבזה החדיר בתלמידים את החשיבות של לימוד התורה, עד כדי כך כשגמרו מסכתא, עשה יום טוב לרבנן.

ומעתה ראינו שלפני עשיית המצוות יש לחזור בתשובה, וכן להתבונן במעלת יקרת ערך המצוה, ובזה ישלים נפשו כראוי. יה"ר שנזכה לקיים המצוות בשלימות, ולעבדו בלבב שלם.

כאילו קיימתיה בכל פרטיה

בספר קדושת ציון^א מביא את דברי הגמ' (שבת לא, א) שְׁהִגֵּר בִּיקָשׁ מֵהֵלֶל הַזֶּקֶן, שילמדו כל התורה כולה על רגל אחת, וצ"ב הכוונה בזה. ומבאר, בהקדם

א. נאמר לאחר שאחד הנוכחים העלה שהיום (ד' באב) היארצייט של הקדושת ציון מבאבוב.

שזה שיש לשני שמחה, אינו משמח אותו. ועל פי הדברים האלו אף ביאר המשך הגמ', ואם משמחו מה שכרו וכו' זוכה לתורה, ולכאורה מה הקשר ביניהם, אלא זה שמרגיש שמחת הזולת כשמחתו שלו, אינו ענין טבעי שגוי מבין אותו, אלא א תורה'דיגע מידה, ולכן זוכה לתורה, ודפח"ח.

אמרים

קרא עלי מועד

בספד"ק האריכו שענין כ"א יום אלו של בין המצרים הם כנגד המועדות, וראיתי בס' א"ף המגן להגרנ"מ גערמאן שליט"א שמביא דברי חז"ל (ילקוט שמעוני במדבר רמז תשפב) שבכל חודש וחודש שבקיץ ביקש הקב"ה ליתן לישראל מועד, בניסן נתן להם פסח, באייר נתן להם פסח שני, בסיון נתן להם שבועות, ובתמוז היה בדעתו ליתן להם מועד גדול ועשו להם את העגל ולכן התבטל המועדות של החדשים תמוז אב ואלול, ואח"כ כשבא תשרי, פרע להם את כל ג'

עבודה יראת שמים ומידות, ולא החזיק מעצמו כלום, וכל דבריו היו בהתלהבות וחיות גדול עד מאד, מי שראה אותו לא היו צריכים להסביר לו מה זה חסידישער יוד.

חסד לאומים חטאת

פעם שמעתי ממנו בשמחת שבע ברכות לנכדו, שהלל אמר לגר, דעלך סני לחברך לא תעבד, ולכאורה למה אמר לו בלשון שלילי, ולא אמר לו ואהבת לרעך כמוך.

אלא הביאור בזה, כי אצל גוי לא שייך שישמח באמת כשהולך לשני טוב, אלא לכל היותר דואג שהשני לא יזיק לו על כן עושה עימו הסכם, כעין שמור לי ואשמור לך, דעלך סני לחברך לא תעבד, כך שהוא ירוויח מזה. אבל בן ישראל שמח בשמחת השני באמת.

לראות בטובת בחיריך לשמוח בשמחת גויך

והביא בזה אימרת הצדיקים, על הגמ' (ברכות ו, ב) כל הנהנה מסעודת חתן, ואינו משמחו, עובר וכו' שהכוונה ואינו משמחו,

כולו נמשך אחר המחשבה, כפי שאכן אנו רואים כשאדם חושב מאד על איזה דבר, אף אם מדברים אליו בקול גדול אינו שומע, ואף בלשון בני אדם שואלים אותו 'היכן אתה', כי באמת נמצא לגמרי במקום המחשבה, ועל פי הקדמה זו מסביר, כאשר האדם חושב בקדושה ומתאבל על ירושלים, אז מחשבתו וכל מהותו נמצא בקדושה, ולכן 'זוכה' הוא מלשון הזדככות שהאדם מזדכך, ורואה כבר עתה קצת משמחת ירושלים כמו שיהיה לעתיד בב"א.

המועדות, ראש השנה ויום הכיפורים וסוכות, ושמיני עצרת כבר שייך לתשרי עצמו עכתו"ד, לפי זה כבר מצינו בחז"ל דימים אלו מצד עצמם ראויים להיות ימים גדולים מאד.

כאילו נבנה בית המקדש בימיו

כֹּל הַמִּתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַם זֹכֶה וְרוֹאֶה בְּשִׂמְחָתָהּ. וּבִקְדוּשַׁת לָוִי (אִיכָה) בִּיָּאֵר כֹּאשֶׁר הָאָדָם חוֹשֵׁב מִחִשְׁבָּה נֶחֱשֵׁב כֹּאִילוֹ כּוֹלּוֹ שֵׁם, כִּי

סעודה שלישית תש"פ

אופנים, ועל פי דבריהם נראה לפרש הכתובים, 'במדבר' היינו שבכל עת שמדבר לפני ה', על כל צרכיו הגשמיים והרוחניים, צריך להיות 'בערכה' שיהא מעורב בתפילתו, ענין 'מול סוף', שיתחנן גם על סוף וקץ הגלות.

וגאלנו גאולה שלמה מהרה

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל בַּעֲבֹר הַיַּרְדֵּן בְּמַדְבַּר בְּעֶרְבֵה מוֹלָ סוּף בֵּין פָּאֶרָן וּבֵין תַּפֵּל וְלִבָּן וַחֲצֵרַת וְדִי זֶהֱב. וּבִרְשׁוֹי כָּתַב שֶׁהֵן רֹמְזִין לְדִבְרֵי תוֹכָחוֹת, וּבִסְפָּה"ק בִּיָּאֵרוּ בַּכֹּמָה

את הבורא, יוכל להשיג יותר דוקא בעת הזה.

מישל למה הדבר דומה, לשר גדול אשר בשעה שיושב בביתו, אין כל איש ואיש יכול לבא אל ארמונו פנימה, אך כשהשר עובר בשווקים וברחובות חוץ לפלטרין שלו, אזי כל אחד יכול להתקרב אליו, וכן הוא נמי לענין הזמן של בין המצרים, אשר בו השכינה **בצפור נודדת מן קנה וגו'** (משלי כו, ח) אזי הרשות נתונה לכל אדם, אף מי שאינו בדרגא גבוהה, להתקרב אל מלכו של עולם ע"כ.

וכוף את יצרנו להשתעבד לך

והנה עיקר הבקשה בימים אלו היא על השראת השכינה, כמו שהיה לנו בזמן שבית המקדש היה קיים, וכמבואר בדברי **בעל התניא** (לקוטי תורה וזאת הברכה) על מה שאנו אומרים 'ואין אנו יכולים לעלות וליראות ולהשתחוות לפניך', וצריך להבין, למה אין אנו יכולים להשתחוות, בשלמא לעלות ולראות, אכן אי אפשר מפני היד וכו', אבל

השמר לך פן תשכח את ה'

והנה בכדי שנזכה לקרב הגאולה צריכים לגאול הנפש מיצרה, ולזכור את ה' בכל עת, כמ"ש שיויתי ה' לנגדי תמיד, וכדכתב בספה"ק דג"ל **מחנה אפרים** בשם זקינו מרנא **הבעל שם טוב הק'** שבתיתב 'חטא' האות אל"ף אינה ניכרת בהברה, והטעם בזה, לפי שהרשע בשעה שרוצה לעבור עבירה שוכח מהקב"ה שהוא אלופו של עולם עכד"ק. וכידוע ההבדל בין תיבת גולה לגאולה, הוא אות א', שגולה הינו בלא א', וגאולה הוא עם א', ולכן צריך בפרט בימים אלו לגלות את הקב"ה בכל דבר.

דודי ירד לגנו לרעות בגנים

וימים אלו של בין המצרים מסוגלים לזה ביותר שכל אחד ימליך את ה', כפי שמובא בספה"ק **עבודת ישראל** (פרשת מסעי) בשם הרה"ק המגיד **ממעזריטש זצ"ל** על הפסוק (איכה א, ג) כל רודפי"ה השיגוה בין המצרים, דהיינו בימים אלו של בין המצרים, כל מי שרודף י-ה, ומבקש להמליך

לזכות לגילויי שכינה, וזה הענין שחסר עתה בזמן הגלות.

יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה

וימים אלו שאנו מצפים לישועה, מסוגלים מאד מצד עצמם לגילויי שכינה, אלא כוחם מוסתר לעת עתה, כמ"ש באזהב ישראל (פרשת פינחס) שחורבן הבית הי' ביום ט' באב. וזה מרמז לנו תוכן הפנימי שלו, ששם החודש 'אב' בא לרמז שהוא יהיה לעתיד לבוא 'אב וראש לכל המועדות כולם'. ואות ט' הרומז ל'טובה', ראשו כפול לתוכו, לרמז כי טוביה גניז בגוויה, והוא מוסתר לעת עתה.

עמו אנכי בצרה

ועלינו לדעת, שכל ענין הצער אצלינו, שאין אנו יכולים לזכות לגילויי שכינה, הוא רק עד כמה שיד שכלינו משיג, אבל צער השכינה הוא הרבה יותר גדול, בבחינת (פסחים קיב, א) יותר ממה שהעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק, ולכן הקב"ה רוצה כל התקרבות שאדם ממליך את ה' בזמן הגלות.

ההשתחוויה הרי אפשר בכל מקום, כמו שאנו אומרים בתפילת 'עלינו לשבח' ואנחנו כורעים ומשתחווים, ולמה צריך לזה בית המקדש דוקא.

ומסביר שענין השתחוויה הוא ענין של ביטול והכנעה לפניו יתברך, אבל יש ביטול חיצוני, שמכניע את הגוף ומקבל עליו לעבוד את ה' ולשמוע בקולו, אך בליבו פנימה, עדיין מרגיש את עצמו ורצונותיו, אך הביטול האמיתי, שהוא השתחוויה הנפש, שיתבטלו לגמרי כל רצונותיו, אינו שייך רק בזמן שביהמ"ק היה קיים, שאז על ידי הכח של גילויי שכינה המיוחד שהיה שם, הגיעו לידי ביטול הגמור, וזה היה עיקר ענין העלייה לרגל בשלש רגלים, עכד"ק.

יראה כל זכורך את פני ה'

ובדרך זה נוכל לבאר דברי הרבי מלובלין זי"ע (שער יששכר מאמר בין המצרים אות יא) כי אלו שלשה שבתות בין המצרים הם כנגד שלשה רגלים פסח שבועות וסוכות עכתוד"ק. שהרי עיקר ענין העליה לרגל לבית המקדש במועדות, היה

יעזור השי"ת שנזכה לעבדו בלבב שלם, וימים אלו יתהפכו לששון ולשמחה בביאת גואל צדק אמן.

והקב"ה חושב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח. על כן יש לנו להחשיב עד מאד כל ענין של התקרבות לה', ובמיוחד בימים אלו.

ליל שבת קודש תשפ"א

מוסר ה' בני אל תמאס

ספר דברים אכן מלא בדברי התעוררות, וידועים דברי היהודי הק' שאין לך ספר מוסר יותר טוב מספר דברים, ועל ידי זה נזהרים לשמור ולעשות את כל התורה.

ואפ"ר לומר ששמו ספר משנה תורה, רומז לענין המוסר, שכן ידועים דברי המפי"ת ישרים בהקדמתו, שלא חיבר את ספרו לומר דברי חידושים, אלא להזכיר את הידוע לכל אחד ואחד, אשר כפי רוב פרסומם מצוי בהם ההעלם והשכחה. על כן התועלת

'משנה תורה' כולל את כל התורה

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל, בעבר הירדן במדבר בערבה וגו'. וברש"י שהן דברי תוכחות וכו'.

סיום התורה הוא בסוף ספר במדבר, ומדברים ואילך מתחיל משנה תורה, שהוא חזרה על התורה, ובשפת אמת (תרנ"ט) שהד' ספרים הם בבחינת תפילין של ראש, שיש בהם ד' בתים, ומשנה תורה הוא בחי' תפילין של יד, שכל הד' פרשיות בבית א', וזהו ענין משנה תורה שיש בה כל הנאמר בד' ספרים הקודמים בספר אחד.

אשרי איש שלא ישכחך

והנה שבת ענינו זיכרון, זיכרון למעשה בראשית, וצריך להיות לפניו לזכרון תמיד, תפקיד האדם עלי אדמות, שלא ישכח את ה' אלוקיו, ובכח קדושת השבת שבת, יומא דנשמתא, נזכר בתכלית שמים וארץ, לדבקה בו ולאהבה אותו.

והראנו בבנינו ושמחנו בתיקונו

בהרבה מזמירות של שבת, אנו מבקשים על בית המקדש, ועל גילוי שכינה שהיה שם. והנה בכל אחד יש חלק משיח שצריך לגלותו, כדאי במאור עינים (פרשת פנחס) מאמר הבעש"ט שצריך כל אחד מישראל לתקן ולהכין חלק קומת משיח השייך לנשמתו.

והריחו ביראת ה'

סיפר הרה"ק מרוזין זי"ע שבימי של הרה"ק רבי מנחם מענדל מוויטעבסק כשהיה דר בארץ ישראל, עלה איש פתי וחסר דעה

היוצא הספר היא דוקא מן החזרה עליו, ע"כ. וכן הוא ספר דברים שהם דברי מוסר, שחוזר על כל המצוות שנאמרו כבר בעבר, ולא בא לחדש אלא להזכיר ולזרז.

יראת ה' היא אוצרו

וזוהו הענין של תפילין של יד הקודמת לתפילין של ראש, שכן תפילין של יד רומז לספר דברים, להורות שבכח המוסר שבמשנה תורה, נקבעים המצוות בלבבו כראוי. ועל כן מקדימין תפילין של יד כמו שכתוב וקשרתם וגו', ועל ידי זה והיו לטוטפות וגו', מתדבקין בכל ארבעת חלקי התורה.

ענין המוסר הוא להתעורר לזכור את ה', וראה בהקדמה ל"סמ"ג, שבעת עמדו באמצע כתיבת מנין הלאוין, בא אליו מראה החלום לאמור, 'הנה שכחת את העיקר, השמר לך פן תשכח את ה' אלהיך', ע"כ, ואתבונן אליו בבקר והנה יסוד גדול הוא ביראת השם עכ"ל. כלומר, שבזה צריך ליזהר מאד, שלא לשכוח את ה'.

כדאי' ביושר דברי אמת (אות יב) בבארו ענין הדבקות, שמי שחשקה נפשו תמיד אל השם יתברך, רואה בכל היצירה את היוצר, וכל מה שרואה בעולם רואה את השם יתברך שמחיה את הדבר הזה, כמו שאמר הכתוב (נחמיה ט ו) ואתה מחיה את כולם, מה שאין כן מי שאינו חושק להשם יתברך במחשבתו, אינו רואה כי אם הגשמי, אף על פי שמאמין בה', ואם ישאלוהו יאמר שהשם יתברך מחיה את הכל, אף על פי כן, אין הוא מחובר בליבו לדבריו. כי באמת אין מצוייר לפניו כן, כי תמיד מצוייר לפניו העולם כיצירה בפני עצמו.

משל למה הדבר דומה, מי שרואה בגד או חפץ של צדיק, מי שקשור אליו עד מאד, מיד נזכר בו ורואה אותו בעיני רוחו, וכמעט שאין רואה את הבגד, אך מי שאין מכירו, אינו רואה כאן אלא חפץ פשוט, נמצא שני אנשים מסתכלים בדבר אחד, וכל אחד רואה ענין אחר, הוא רואה את רבו, והוא רואה חפץ בעלמא. כן הדבר מי שאינו

להר הזיתים ותקע בשופר, ונתפשטה השמועה שזהו קול שופרו של משיח המבשר הגאולה. נכנס אחד לבית הרבי, כשהוא נרעש כולו וסיפר את השמועה, פתח הרה"ק רבי מענדל זי"ע את החלון, והריח באפו את האוויר שבחוץ, ואמר כי עדיין אין נרגש ריחו של משיח. (ע' דברי אלימלך להרה"ק מגרודזיסק, פר' קורח).

חסידים מסבירים, לשם מה הי' עליו לגשת ולפתוח את החלון, וכי לא היה יכול לדעת כן בתוך חדרו, אלא כך פירשו הענין, שבתוך חדרו כבר האיר בחי' משיח, ולכן הי' בה תמיד ריח של משיח, ולפיכך הוזקק להוציא ראשו החוצה, להריח את האוויר שבחוץ.

ונראהו עין בעין בשובו אל נוהו

ונראה לבאר ענין ריח הגאולה, כמו שאנו אומרים **בהפטרה** לַשֶּׁבֶת נַחֲמוּ אֶת הַפְּסוֹק (ישעי' מ') ונגלה כבוד ה', וראו כל בשר יחדו כי פי ה' דיבר. דהיינו שבזמן הגאולה, יסיר ההסתור שמפריע לנו לראות את האמת של העולם, ויתגלה דבר ה' בכל דבר,

כבר ריח של משיח, שבתוך עולמו הפנימי, היה כבר הכל באופן של גאולה.

וצריך שיהא לכל אחד לפחות מעט שייכות לדרגא זה, ובפרט בשבת קודש יש לראות יותר את הבורא, וצריך כל אחד להתבונן בבחינת שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, ולחשוב על היוצר, ואז יתחבר במחשבתו היצירה והיוצר.

מחשב בהשם יתברך תמיד, אינו רואה כי אם את גשמיות העולם.

ויחזו את האלוקים

וכפי שמסופר על הבעל התניא שבזקנותו שאל על קורת הגג מהו, ואמרו לו שזהו קורה, ואמר אני איני רואה עוד את הקורה, כי אני רואה רק את האלוקות שבה³.

וזוה הכוונה בסיפור הנ"ל שבתוך חדרו של הרה"ק ר"מ היה

קידושא רבא תשפ"ב

תנאים להאומר מוסר, האחד, שלא לבייש שום איש מהשומעים, ולכן מצינו במשה רבינו כשהוכיח את בני ישראל סיפר לפניהם אודות החטאים של אבותיהם, וגם זה לא אמר אלא ברמז, במדבר בערבה וגו'.

הוכח תוכיח ולא תשא עליו חטא

היהודי הקדוש אמר שהמובחר שבספרי מוסר הוא ספר דברים שבו משה רבינו מזהיר לשמור את מצוות ה', אי' בספה"ק מאור ושמשי (ד"ה או) שישנם שני

ב. ע' תניא (פרק מג), איזהו חכם הרואה את הנולד, פי' שרואה כל דבר איך נולד ונתהווה מאין ליש בדבר ה'.

להרחיב דעתו לה' ולתורתו

אך הרה"ק מלובלין זי"ע פירש באופן אחר, שאדרכא הצדיק המשפיע לדורו צריך להתנהג בהרחבה, וזה מה שהבת קול התרעם בתמיהה על רבי חנינא בן דוסא, כיון שזכה למעלה כזאת, שכל העולם ניזון בזכותו, אם כן למה די לו בקב חרובין, הלוא ראוי שיבקש מה' שיהא לו שפע רב, ובזה ימשיך שפע לכל העולם.

אך טוב לישראל

וזה היה דרכו של בעל ההילולא הרבי מלובלין, להשפיע לבני ישראל הרהורי תשובה ופרנסה, ואכן ידוע שעל ידי התשובה בא עשירות, ובספרו הק' 'זאת זכרון' מביא, שאל יחוש הצדיק אם מפסיד מתורתו עבור זה שמפקיר עצמו למען בני ישראל, כי את מספר ימיו אמלא, והמקום ימלא חסרונו.

יד"ך שנזכה לתשובה, ולהשפעות טובות בגשמיות ורוחניות, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

והשנית, שימליץ טוב על החוטא כמו שאמר, ודי זהב, שהמליץ טוב עבור ישראל, שכל מה שחטאו הוא בשביל רוב הזהב שהשפעת להם, וכן איפכא שלפעמים מחמת דחקות עשה שלא כהוגן.

כי יבא אלי העם לדרוש אלוקים

ובספה"ק נועם אלימלך כתב, שבתחילת הפרשה ישנם דיבורי מוסר, כי הצדיק צריך להדריך את את ישראל בעבודת ה', וללמדם לחזור בתשובה תמיד, ודי זהב, וכן צריך הצדיק להמשיך השפעת פרנסה ולהטיב לבני ישראל.

דרכה של תורה - פת במלח

דרכו של הרה"ק ר' מאיר פרעמישלאן היה של הסתפקות במועט, וכך ביאר את דברי הגמרא, כל העולם ניזון בשביל חנינא בני, ולמה ניזונים כולם בזכותו, מכיון ש'חנינא בני די לו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת', שהצדיק המשפיע לדורו צריך להתנהג בדרך של הסתפקות.

סעודה שלישית תשפ"ג

עצמו עול מלכות שמים, מסייע לבנין בית המקדש.

ובתפארת שלמה (שער התפלה) כתב על הנאמר בתפילה, שיבנה בית המקדש במהרה 'בימינו', שבכדי שימי האדם יעזרו לבנין המקדש, צריך לשמור גופו בקדושה, על פי דברי חז"ל (תענית יא, ב) והאמר רבי אלעזר, לעולם ימוד אדם עצמו כאילו קדוש שרוי בתוך מעיו, שנאמר (הושע יא, ט), בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר וכו' ועיי"ש ברש"י כאילו כל מעיו קדוש, ואסור להכחישן וכו', בשביל שקדוש שרוי בצער, לא אבוא בעיר של מעלה, עד שאבנה ירושלים של מטה, ורמיזא בעלמא הוא, עיי"ש. ויש בזה רמז שגוף האדם מלא קדושה, ובזמן שחסר קדושה למטה, אי אפשר לבנות בית המקדש של מעלה, ולכן כשהאדם שומר על קדושת גופו הרי הוא בונה את הבית המקדש.

אמרו חז"ל (ירושלמי יומא ה, א) כל דור שאינו נבנה בימיו מעלין עליו כאילו הוא החרבו. וקשה להבין שהרי היו הרבה דורות צדיקי עליון, ואיך נאמר שהיה ראוי להיות נחרב הבית בימיהם.

ובשפת אמת (דברים תרל"ד) מביא לפרש כמובא מהקדמונים, כי בוודאי לא רק דור האחרון לבד, ראוי להביא את הגאולה, אלא כל ימי הדורות מצטרפין, וזכות כל דור ודור עוזר ומסייע, וצדיקי הדורות השלימו כל אחד בדורו עוד חלק מבנין בית המקדש, וכך נמשך הבנין כל ימי הגלות, וזהו שנאמר, בונה ירושלים ה', לשון הווה, שכל דור עוסק בבנינו. וזהו פירוש מאמרם ז"ל, כל דור שאינו נבנה 'בימיו', היינו שאין ימי אנשי הדור מסייעים לבנין, הרי עבודת דור זה נשאר בחורבנו. וענין זה נוגע לכל אדם בפרטיות, שכן צריך לדעת שכפי מה שמקבל על

זה על גבי זה, עד שהגיע למקום ההיא, ומעתה אי אפשר לומר שהאיש העומד למטה על הארץ אינו נחוץ, שהרי אם יעזוב את מקומו יפלו כולם. כן הוא הנמשל, שעבודת כל יחיד נחוץ הוא, שרק על ידי כל ישראל ביחד נשלם הקומה, כי כל אחד משלים את חלקו המיוחד לו.

והרה"ק הרבי ר' שמעלקא זי"ע
(דברי שמואל, בחקותי)

פירש בזה את דברי התפילה, והראנו בבנינו ושמחנו בתיקונו, היינו שמתפללין להשם ב"ה שיראנו בשכלנו מה שאנו פועלים לקרב הגאולה על ידי מעשינו, ואז יהא לנו יותר חשיבות לכל העבודה שלנו, ונשמח בעת עוסקינו בתיקונו.

יעזור השי"ת שנוכה לתקן מעשינו ולקרב קץ גאולתינו בבנין בית המקדש במהרה ברחמים אמן.

ובן מצינו בספה"ק בית אהרן (לפסח) שפירש את הנאמר, ובנה אותה בקרוב 'בימינו' בנין עולם, היינו עם הימים שלנו, ומוסיף לאמור, ויראה שלא ילך יום אחד לאיבוד ח"ו, וצריך כל אדם לידע אשר כל יום ויום יש בו חיות חדשה ומוחין חדשים, ולראות שלא ילך בטל אפילו שעה אחת רק לקרב הכל להשי"ת, ויבא לתכלית השלימות בביאת משיח במהרה בימינו אמן, וזהו 'להביא לימות המשיח', וזה חיוב על כל איש ישראל הן קטן והן גדול כי כל ישראל ביחד הם קומה שלימה.

ומביא משל בשם הרה"ק רבי
שלמה מקארלין זי"ע

לאחד שהיה צריך להשיג איזה דבר שהיה מונח במקום גבוה מאוד, ולא היה אפשרי להשיגו אפילו עם סולם גדול, על כן העמיד אנשים הרבה,

מרן האריז"ל זי"ע

מלוה מלכה פרשת דברים – חזון תשפ"ג

היום ה' אב הוא היארצייט של מרן האריז"ל זי"ע, התגורר מתחילה במצרים ואחר כך עלה לעיר הקודש צפת ת"ו, ואמר שעיקר ביאתו לשם היה בכדי ללמד את תלמידו הגדול הגה"ק ר' חיים וויטאל זי"ע.

כידוע האריז"ל היה בודק בדופק האדם, ולפי זה הכיר את כלל עניני נפש האדם. וכן היה רואה המעשים על מצח האדם. יש מספרים שבזמנו רבים הלכו בסביבתו שמוטי כובע על גבי המצח, שלא יוכלו להביט במעשיהם...

ר' חיים וויטאל כותב שרבו לא השיג כל דרגותיו על ידי שמוש בקבלה מעשית ח"ו, אלא כל דרגותיו בקדושה, היה מחמת גודל חסידותו ופרישותו.

פעם היה לר' חיים וויטאל כאב גדול בעיניים, ושאל על כך למרן האריז"ל, מהו סיבת הכאב הגדול שיש לו בעיניו, ענה לו האריז"ל, שיש בזה ב' סיבות, האחת לפי שפסע פסיעה גסה בימות החול, הנוטלת אחד מת"ק ממאור עיניו של אדם, ואינה חוזרת אלא בקידוש ליל שבת, וכיון שבאותו ליל שבת לא כיון בעת קידוש, על כן בא לו הכאב הזה.

ועוד סיבה היא, לפי שאתה מביט עלי בשעת הכוונות הגדולות שבתפילה, ועל כן, תשתדל שלא תסתכל עלי, בעיקר בג' זמנים של התפילה: בעת 'קריאת שמע', בכריעת 'מודים', ובקדושה בשעת אמירת 'קדוש קדוש קדוש', כי באלו הג' מקומות יש בהם כונות נוראות, ובזה יוסר ממך כאב העיניים. ואכן נמנע למחרת מלהסתכל בו בג' זמנים אלו, ונתרפא תיכף. (שער המצוות עקב)

פעם בא לפניו איש אחד עם כאב חזק בכתפו, ואמר האריז"ל שבא לו הכאב כיון שהפסיק בין מים אחרונים לברכת המזון, ועבר על דברי חז"ל (ברכות מב, א) תכ"ף לנטילה ברכה, ולכן תכ"ף נהפך לכת"ף ועל כן מרגיש כאב בכתפו.

ר' אברהם הלוי (מתלמידי האר"י ומגדולי מקובלי צפת) מצא פעם את האר"י בעת השינה איך שהוא מרחש בשפתיו, על כן הלך והטה אזנו לשמוע את אשר ידבר, אך תוך כדי כך ניעור האריז"ל משינתו, וראה את תלמידו עומד על גביו, ושאלו מה רצונך, ענה ואמר שהטה אזנו כדי להקשיב את הדיבורים שאומר בעת השינה. אמר לו האריז"ל, דע לך, אילו הייתי דורש שמונים שנה ברציפות, לא יכולתי לספר לך את כל מה שלמדתי עתה, בענין בלעם והאתון.

ידוע שר' חיים וויטאל למד את כל חכמת הקבלה בשנה ועשרה חודשים בלבד, ולפני שלימדו האריז"ל את חכמת הקבלה, לקחו בספינה קטנה אל תוך ימה של טבריה, ונסע כנגד העמודים של בית הכנסת הישן, ושם מילא מים מבין העמודים, והשקה אותו, ואמר שעתה ישיג חכמת הקבלה כראוי, כי המים האלה הם מבארה של מרים, ואכן מאז נפתחו לו שערי החכמה*.

כ"ק אזמו"ר זצללה"ה סיפר, שבעת פטירת הרמ"ק ספד אותו האריז"ל, וקרא עליו הפסוק 'כי יהיה באיש חטא משפט מות והומת, ותלית אותו על עץ', 'חטא' הוא מלשון חסרון, (ראה ריש מלכים א' אני ובני שלמה חטאים ועיי"ש), ועל פי זה יש לפרש, וכי יהיה באיש חטא משפט מות, פי' שיחסר טעם למה ימות, כי לא חטא מעולם, ותלית אותו על עץ, שתתלה את סיבת המות בעטיו של חטא עץ הדעת...

(* ראה בספר 'שם הגדולים' להחיד"א ערך מהרח"ו 'ובוא וראה שכל החכמה למד בשנה ועשרה חדשים והוא לפלא אך כבר נודע שהרב השקוה למהרח"ו ז"ל מבארה של מרים בים טבריה ונתישבה החכמה בקרבו ובצירוף נשמתו העליונה והרב הקדוש המלמדו להועיל זי"ע'.

ובאמת האריז"ל עצמו אמר, וגם בספר חרדים האריך בזה בשמו, שכל מה שזכה האריז"ל שיתגלה על ידו סתרי תורה וגילוי אליהו, היה בשביל ששמח מאוד בעשיית המצוות, וגדר שמחה של מצוה הביא בספר חרדים הוא שישמח עם המצוה כמו מי שהרוויח ממון רב.

איתא בשם הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע על הפסוק בסוף פרשת דברים, ולמכיר נתתי את הגלעד, ופירש, 'ולמכיר' מי שמכיר את ה' ותוכו רצוף אהבתו, 'נתתי לו את הגילעד' נתתי לו את 'הגיל לעדות', היינו שהשמחה שעל פניו מעיד עליו שהוא מן המכירים את קונם.

ובשם הרה"ק מלובלין איתא לפרש הפסוק, ולמכיר נתתי את הגלעד, שמי שמכיר את ה' יתברך ויודע שכל כוחותיו הם ממנו, זוכה לגילוי אליהו, הנקרא אליהו הגלעדי. (ראה פרי צדיק מקץ יד).

יעזור השי"ת שאליהו הגלעדי יבשרנו במהרה בשורות טובות ישועות ונחמות.

הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע

אחר הבדלה פרשת מסעי תשפ"ב

רוח הקודש

בשבת הבא עלינו לטובה (ט' באב) יומא דהילולא של הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע, היה ידוע בכוחו הגדול ברוח הקודש, עד שהרה"ק רי"א מזידיטשוב אמר שהעינים של הלובלינער, לא היה אפילו להרבי ר' אלימלך זי"ע.

מסופר כי פעם הגיע הרה"ק מבארדיטשוב אל הרבי מלובלין, ובתוך דבריו שאלו אמאי אתם מדברים בגלוי ברוח הקודש, וממי למדת להתנהג כן, נענה לו הרבי מלובלין, אם יצווה עלי להפסיק בדרך זו, לא אמשיך יותר בכך, מיד אמר לו הבארדיטשבער רב, אתם יכולים להמשיך בכך. בנו של הרבי מלובלין ר' יוסל טורטשינער אחר ששמע שיחה זו שאל את אביו, הרי זמן רב שאתה נוהג בדרך זו, ואיך הסכמת להתחייב לקבל את הוראתו, ומה היית עושה אם היה מצוה עליך להפסיק לומר דברים ברוח הקודש, השיבו אביו, ידעתי ברוח הקודש שיסכים עמדי להמשיך בדרכי גם מכאן ולהבא...

דובר אמת בלבבו

האב"ד בלובלין היה הגאון ר' עזריאל הורוויץ הנקרא "די אייזערנע קאפ", שהיה מגדולי מתנגדי החסידות, וכן התנגד לדרכו של הרבי מלובלין, פעם אחת שאלו מדוע הוא מתנהג בריסטעווע וממשיך עדה, אמר לו הרבי, ומה אעשה שבאים אלי, אמר לו תכריז בביהמ"ד, שלא יבואו אליך, כי איננו רבי ולא צדיק, אמר לו הרבי כן אעשה כאשר דיברת, ואכן הלך והכריז בבית מדרשו כדברים האלו. מובן מאליו שלא פעל מאומה, והחסידים המשיכו לבוא כמאז.

כאשר ה'איזערנע קאפ' פגע בו שוב ושאלו אמאי ממשיך עדה, אמר לו הרבי הלוא כבר עשיתי כדברייך, אבל לא הועיל מאומה. אמר לו האב"ד זהו דרכם של החסידים, כאשר הרבי שלהם משפיל עצמו, הם מאמינים בו יותר, על כן עצתי שתכריז ברבים שאתה צדיק וקדוש עליון, ואז יעזבו החסידים, אמר לו הרבי, אמת הוא שאינני רבי, אבל גם שקרן אינני, ואיך אוכל להכריז דבר של שקר.

בעת בוא היהודי הקדוש לרבי בלובלין, היה תמיד נכנס אל הגאב"ד דלובלין להשתעשע עימו בדברי תורה, והיה תמיה גדולה בעיני הגאב"ד איך גאון כזה נכנע ונוסע לרבי כזה, ותמיד היה מקשה עליו בענין זה.

רצה הקב"ה לזכות את ישראל

פעם אחת בבואו, שאלו הגאב"ד בוא ונראה מה תאמר לי על דבר זה. שמעתי שאמר הרבי תורה כזה, ואקח את אביכם, אביכם מלשון רצון (כמו לא אבה יבמי), ואקח את רצונכם, 'מעבר' מן העבירות, 'הנהר', צו באלייכטען, להאיר, ע"כ, האם תוכל לומר לי איזה הסבר בזה.

השיבו היהודי הקדוש, פירוש הדברים הוא כך, העושה תשובה מאהבה זדונות נעשות לו כזכיות (יומא פו), אך לענין מחשבה רעה, כידוע שאצל ישראל אין הקב"ה מצרפה למעשה (קידושין מ), ואם כן לפי זה אם ישראל חשב ח"ו לעשות עבירה, ועשה תשובה מאהבה אם אמרינן דאין הקב"ה מצרף המחשבה למעשה, אם כן אין נעשין לו כזכיות, וע"ז פירש הרבי, ואקח את אביכם, הרצון והמחשבה שלכם 'מעבר' מן העבירות שלכם, 'הנהר' להאירם, היינו אפילו המחשבות שלא נחשבו לענין עבירה, אך אם עושים תשובה מאהבה, אף מהם אעשה מהם זכיות.

יאה עשירותא לישראל

דרכו של הרבי מלובלין היה לברך את בני ישראל בעשירות והרחבה, והמגיד מקוזניץ היה דרכו בבחינת יאה עניותא לישראל, פעם הגיע המגיד מקוזניץ לבקר אצל הרבי מלובלין זי"ע, וכשיצא משם המגיד מקאזניץ הלך

ללותו הרה"ק ר' מרדכי דוד מדאמבראווא, כשחזר שאלו הרבי מלובלין, מה אמר המגיד מקוזניץ בשעה שיצא מכאן, ואמר ר' מרדכי דוד שהמגיד שאל, שבפסוק לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד, מרומז כל השבעה ספירות, ושאל הרי לכאורה יש רק חמשה ולא שבעה (גדולה הוא חסד, וכן הוא עד מידת הוד), והיכן הם שתי הספירות הנוספות, והנה לפי האמת 'כי כל' בשמים ובארץ, הוא יסוד. ולך ה' הממלכה' היינו מלכות. אך המגיד מקאזניץ פירש כך: זעהט אויס אז 'והעושר והכבוד' זענען אויך צוויי ספירות... (כנראה שגם 'והעושר והכבוד' הם ספירות) כאשר שמע הרבי מלובלין דבר זה היה שמח ביותר, כי דיבור זה מורה שהמגיד מקוזניץ סבר וקיבל את הדרך להשפיע שפע רב לבני ישראל.

חשיבות מלחמת היצר - אף אם לא ניצחו

ונביא מתורתו, הנה מצינו שהעשר ספירות מחולקין למוחין ומידות, שהם שכל ורגש. חב"ד, הם חלקי השכל, כגון בעיני מצוה, שחושב ומתבונן לקיים המצוה, ואח"כ באים שאר הספירות, שהם מידות אהבה ויראה וכו', ואז מרגיש שייכות למצוה, ואח"כ בא מידת המלכות, שזה מורה על קיום מעשה המצוה בפועל. כי מדת מלכות הוא כי הוא צוה ויעמוד, לקיים תיכף ומיד ללא מחשבה נוספת.

אך ידוע שזה לעומת זה עשה האלקים, וכשם שיש מידות דקדושה יש גם כן מידות דקליפה. וגם בקליפה יש את המחשבה של העבירה, ואת הרגש, עד שמגיע למדת מלכות, שבו כבר מצווה היצר לעשות איסור בפועל ח"ו ללא שיהוי כלל, אלא כמקיים גזירת מלך זקן וכסיל.

ולכן אף אם פיתה היצר את האדם, וכבש את שכלו ואת הרגש, ובכל זאת דוחה את העבירה אף אם רק לשעה קלה, כבר שיבר מידת מלכות דקליפה, כי ענין מלכות הוא, לקיים מיד ולא להתעכב אף רגע, כי דבר מלכות שלטון, ולכן כאשר האדם עושה מריבה עם היצר אפילו רק קצת, הגם שאינו כובשו, אף על פי כן כבר שיבר כח המלכות, ומתקן בזה קצת מלכות שבקדושה.

יה"ר שיושפע שפע של תשובה ופרנסה ויהא א"ך טוב לישראל. זכותם יגן עלינו ועל כל ישראל, א גוטע וואך א פרייליכע וואך.

בלחיים אחר קידוש לבנה מוצאי תשעה באב תשפ"ג

ושמחת בכל הטוב

דרכו של הרה"ק מלובלין זי"ע היה שמחה, כ"ק אזמו"ר וצללה"ה סיפר שבריימינאו אצל הרה"ק ר' מענדעלע זי"ע, שגם הוא היה מתלמידי הרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע, היה הדרך של יראה ופחד שהיה זורק פחד גדול על חסידיו, אך בלובלין לא היה דרך זה, והרה"ק הרבי מלובלין אמר 'איך קען נישט ווארפען א פחד אויפן עולם', ודרכו היה בשמחה.

רצוננו לעשות רצונך

יש ווארט של הרבי מלובלין, אהא דאיתא בגמרא, (חגיגה טו, ב) ר' מאיר רימון מצא, תוכו אכל קליפתו זרק, ר' מאיר, רומז להקב"ה, כמ"ש 'המאיר' לארץ ולדרים, כשמצא רימון, היינו ריקנין שבישראל, רואה שהם מלאים מצוות כרימון, (עירובין יט, א) שכן 'תוכו אכל', הוא מתבונן על הפנימיות שבלב שחפץ לעשות רצון ה', וקליפתו זרק, ואינו מביט על החיצוניות ששם עדיין השאור שבעיסה מעכבת.

אהבת תורה

עומדים אנו בשבוע שחל בו ט"ו באב, ואמרו בגמרא שיש להוסיף מאז בלימוד התורה, הרה"ק ממונקאטש מביא בספרו 'דברי תורה' (א, כב) שהרה"ק מלובלין היה לו שמחה מיוחדת בלימוד גמרא, והיה לו חביבות מיוחדת למימרת של ר' נחמן בר יצחק. והגיד לאמור, ש'הבעל דבר' רצה ליתן לו מדרגות רבות ובלבד שלא ילמוד גמרא, ומזה ידע שזהו תיקון גדול לנפשו.

פקודי ה' ישרים משמחי לב

והנה בתחילת מסכת ברכות מצינו כמה מימרות מר' נחמן בר יצחק בענינא דיומא, כגון בדף ד' ע"ב, אמר רבי יוחנן מפני מה לא נאמר נו"ן באשרי מפני שיש בה מפלתן של שונאי ישראל דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל במערבא מתרצי לה הכי נפלה ולא תוסיף לנפול עוד קום בתולת ישראל אמר רב נחמן בר יצחק אפילו הכי חזר דוד וסמכן ברוח הקדש שנאמר סומך ה' לכל הנופלים. ועוד מימרא בדף ו' ע"ב, כל הנהנה מסעודת חתן וכו' רב נחמן בר יצחק אמר כאילו בנה אחת מחורבות ירושלים וכו'. והמה דברים המשמחים.

שדברי תורה חביבין עליכם ביותר

דרך הלימוד של הרבי מלובלין היה, שלמד דף גמרא בעיון, ואחר כך היה חוזר הרבה פעמים את הדף ללא עיון אלא באמירה בעלמא, והיה מחבב לחזור בדרך זה את דברי הגמרא.

לימוד בהרחבת הדעת

הרה"ק ר' ישעי' מפשדבורז והיהודי הק' היה נחשבים כהתלמידי חכמים בלובלין, והרה"ק ר' ישעי' היה המורה הוראה של הרבי, פעם כשבא ללובלין אמר לו הרבי שמרגיש עליו ביטול תורה, אך ר' ישעי' לא הבין את כוונת הרבי, שכן בכל הדרך לא ביטל כלום מן התורה, רק זאת אמר להרבי, כי לרגל טלטול הדרך למד בגמרא קטנה, אמר לו הרבי דזה נמי נחשב כביטול תורה, שכן היה צריך ללמוד בגמרא גדולה עכתד"ק. הרי לנו, אז מען דארף לערנען מיט א געשמאק.

זכרו תורת משה במצנת שבת

מסופר שהרבי מלובלין זי"ע היה לומד בכל שבת קודם קידוש כל הלכות שבת, המחבר והרמ"א עם הבאר היטב.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.